

Jensen og Nielsen Nomadeliv 2020–21

**Dagbogsblade fra Svanninge
26. december 2020 – 16. januar 2021**

27. december 2020 – Endnu en flytning

Vi har efterhånden opnået en vis rutine i at flytte. Ikke blot i vores nuværende nomadeliv. Anne Marie og jeg flyttede sammen i 1984. At tænke sig, det er mere end 36 år siden. Som tiden dog løber.

Dengang boede jeg i en ejerlejlighed i Gersdorffsgade i Horsens. Med skråvægge og altan. På 2. sal. Dejligt sted, i øvrigt. Henrik, min søn, boede der også. Han gik på Statsskolen, mens Anne Marie og jeg begge underviste på Handelsgymnasiet. Vi skulle som regel møde samtidig, kl. 08.00, og far, det er mig, havde bil. De to skoler lå nogenlunde i samme bydel, så det faldt naturligt at køre knægten på gymnasiet, inden vi mødte op på Handelsgymnasiet. Det var ikke nogen stor omvej. I hvert fald mente knægten, at det faldt naturligt. Og at det ikke var nogen stor omvej. Han var godt nok 18+ år, cyklen var opfundet, og han var blevet grundigt oplært i cyklismen, så egentlig var der ikke noget i vejen for, at han kunne cykle. Ud over altså, at han fandt det naturligt, at far gav et lift. Og så var han, og jeg, i øvrigt også sikker på, at han kom i skole til tiden. Henrik led, som så mange teenagere både dengang og nu, af en meget udbredt og velkendt form for teenager-sovesyge. Især om morgenen. Så den godmodige far gav derfor et lift hver morgen. Sådan da. Vi havde dog én klar aftale, at han skulle være klar på det aftalte afgangstidspunkt. Det var han sjældent. Teen-sovesygen er ikke sådan at bekæmpe. Om morgenen. Så derfor sad Anne Marie og jeg mangan en morgen nede i bilen på Gersdorffsgade og trommede tommelfingre, indtil knægten arriverede, og vi kunne drøne mod Statsskolen. I håb om grønt lys i krydsene. Dengang var trafikken ikke så tæt, lyskryds ikke så udbredt, og der var ingen rundkørsler. Så vi nåede det som regel. At få knægten droppet i tide. Vi andre måtte så haste til Handelsskolen, kaste os ind på lærerværelset, få frakken af, haste ud til klasselokalet, i døren støde sammen med de senest ankomne elever, dem der lige nåede det, inden matematikundervisningen gik i gang. Det gik egentlig meget godt. Syntes knægten. Han nåede det jo fint. Og syntes egentlig ikke, at der var grund til at ændre proceduren. Indtil den dag, hvor vi besluttede at køre på det aftalte tidspunkt. Uden ham. Det blev vi da ikke ligefrem populære på. Lige netop den dag nåede han ikke i skole til tiden, og det var alt sammen vores skyld. Hævdede han hårdnakket. Sidenhen startede vi til tiden. Som aftalt. Det kan altså godt lade sig gøre at få teenagere til at blive omstillingsparate.

Gersdorffsgade var det første sted, vi boede sammen, Anne Marie og jeg. Så til Søvind et par år, til Balle ved Odder, ud af Danmark til Lusaka i Zambia, derefter til 2 forskellige boliger i Harare i Zimbabwe, naturligvis ikke på samme tid, til Gokwe ude på landet i Zimbabwe, det var her vi kunne sidde på terrassen og se zebraer og gnuer, tilbage til Danmark og nu i et lille fint hus i Stensballe ved Horsens. Det var syv forskellige steder i løbet af fire år. Vi boede i Stensballe et halvt års tid, inden vi igen flyttede til Afrika. Og startede en ny flytterunde. Hvor vi endte i Urambo. Men det er en helt anden historie.

Huset i Urambo, året før vi flyttede ind

Nu er vi i Svanninge Bakker. Vi kom i går, med noget besvær. Stormen gjorde, at Langelandsfærgen i høj grad var i farezonen, og det var Storebæltsbroen sådan set også. Al sejlads mellem Tårs og Spodsbjerg var aflyst hele dagen, i hvert fald indtil kl. 17.15, fik vi besked om på sms og mail tidligt om morgenen.

Vi turde ikke satse på, at stormen ville løje så meget af, så færgen kunne starte sejladsen igen om aftenen. Vi iværksatte derfor Plan B. Den gik ud på at køre op over Sjælland, ud over Storebæltsbroen og ned over Fyn. Det regnede. Slem. Og stormede. Også slem. Storebæltsbroen var ganske vist meldt lukningstruet fra tidlig morgen, men det blev ved truslerne.

Vindfølsomme køretøjer blev dog frarådet kørsel på broen. Vi blev enige med os selv om, at vores hybrid med bagagerum og kabine tæt pakket og fyldt til randen med alskens sager, inklusive to krammedyr, Gombe og Knuth, ikke kunne karakteriseres som vindfølsom, så vi kørte glade og fro ud på broen. Og det regnede. På broen var der hastighedsbegrænsning på 50 km. Det var ét af de tilfælde, hvor man absolut ikke var i tvivl om, at begrænsningen var berettiget. Det ruskede slem i både bil og cykelhænger.

Vi kom over, satte kursen mod Odense, drejede mod Svendborg og senere mod Fåborg, eller rettere SPAR Købmanden i Horne, hvor vi skulle hente nøglen. Horne er halvejs mod Bøjden, langt fra Højbolund i Svanninge Bakker. Regnen stod ned i Horne. Nu vendte vi hybriden og kørte mod Fåborg for at handle. Fandt SuperBrugsen, fik friske forsyninger af alting og kunne derefter, endelig, starte den sidste etape mod huset i Højbolund. Det regnede stadigvæk. Det gjorde det også, da vi standsede bilen ved et lille hyggeligt hus for enden af vejen. Vores hjem de næste tre uger. Endnu et hus på en skrænt. Godt nok. Vi fik tømt bilen og fordelt vores habengut rundt om i huset. Vi var fremme. Og det regnede. Vi fik skærmen sat op i et vindue, inden vi stoppede arbejdet med indflytningen.

I dag er regnen standset, men det er gråvej. Vi var vi lige en lille tur oppe ved golfbanen og det lille skovstykke nord for huset. Naturstyrelsens gule afmærkede rute går næsten lige forbi vores hus. For enden af skoven endte vi ved den flotte udsigt ud over øhavet. Det Sydfynske. Skoven er ganske venlig, og ikke alle nisser er vendt hjem til nisseland.

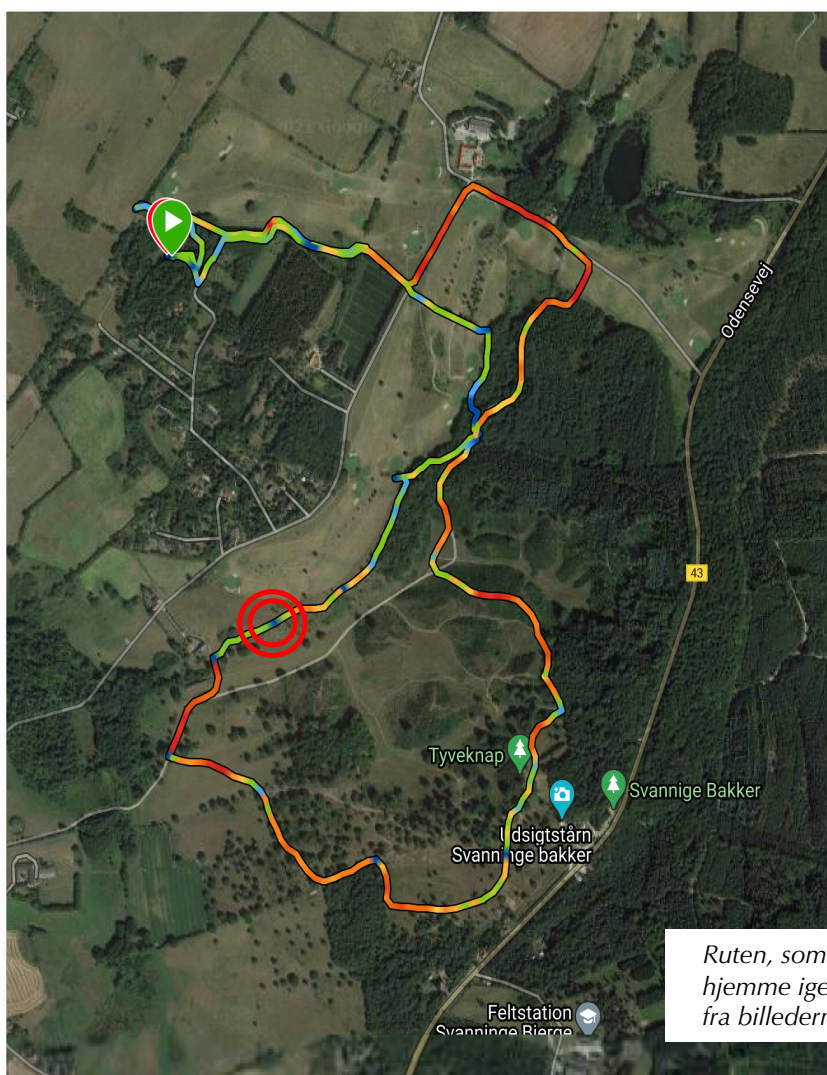
28. december 2020 – Ud at finde rundt i bakkerne

Det regnede. Igen. Vi havde planlagt en tur rundt i bakkerne efter Naturstyrelsens folder. Den gule rute omkring og hen over golfbanen. Folderen havde vi på computeren og iPad'en og iPhonen som pdf, men ikke på papir. Printe en simpel pdf var ikke muligt i Fåborg. Biblioteket var Corona-lukket. Det samme var kopibutikkerne. Men hvad, en iPhone burde vel kunne tjene os fint, så vi iklædte os det tunge regnharnisk, satte kasketten dybt ned i panden, tog gummistøvlerne på og kastede os ud i regnen. Første udfordring var at finde den gule rute. Huset ligger et stykke fra ruten, men med hjælp af Google-maps havde vi en god fornemmelse af, hvor vi skulle lede. Et par hundrede meter mod nord fandt vi en pæl med en gul pil mod venstre, dvs. vest. Vi skulle egentlig til højre, mod øst, men ville ud at se udsigten fra vestpynten. Udsigten ud over det sydfynske øhav var fabelagtig flot. Tror vi. Det vi ligesom kunne se gennem disen. Det regnede. Det er nok værd at gå derop igen en anden dag og se det hele i klart vejr. Hvis altså der overhovedet kommer klart vejr igen. Det gør der vel. Man har vel lov at være optimist.

Vi vendte nu om og gik mod øst, fandt igen pælen med den gule pil, fandt lidt senere en gul plet på en anden pæl og var efterhånden ved at finde ud af Naturstyrelsens markeringssystem. Det regnede stadigvæk, men vores regnharnisk holdt os tørre. Vi krydsede golfbanen, ikke på den markerede rute, idet vi på nogen afstand så et knækket træ, der lignede en gul plet, så det gik vi målrettet efter. Det var ikke en gul plet. Men det lignede, og det regnede. Vi kan læse kort, så vi fandt let tilbage til den gule rute. Sluttede os til den lige på kanten af golfbanen og lige på kanten af en stejl sti ned i en smal dal. Der skulle vi ned. Det kom vi også. Stien var smattet som Roskilde Festival i regnvejr. En af os faldt på røven og slog sin ene

balle. Det var ikke mig. Jeg skøjtede blot ned.

Pdf-kortet med den gule rute på iPhonen tjente os selv. Vi fulgte den slavisk et par kilometer. Flot var landskabet, også i regn. Der var endda Findvej-pæle og rigtige orienteringsskærme sat ud i bakkerne. Nu var tiden imidlertid ved at løbe fra os. Dagene er korte i december. Vi skulle nu beslutte, om vi skulle tage den korteste vej hjem eller blive ved at følge den gule rute. Vi valgte de gule pile og pletter på pæle. Her vidste vi jo, at vi ville ende i det lille hus på Højbrølundskrænten. Eller troede, vi vidste. Foreløbig gik det meget godt. Vi kiggede efter pæle med gule pletter og fandt dem. Tjekkede pdf-kortet på mobilen.

Ruten, som gps'en viste os, da vi var hjemme igen. Markeringen viser, hvorfra billederne på næste side er taget.

Således gik der en rum tid. Eller i hvert fald en 10 minutters tid. Så røg batteriet i mobilen på nul strøm. Måske havde jeg taget for mange mobil-billeder. Burde ikke være noget problem. Altså en mobil med et kort uden strøm. Altså mobilen, ikke kortet. Vi vidste jo, at vi blot skulle følge de gule pletter og pile, så ville vi komme hjem. Det gik fint. I starten. Igen en 10 minutters tid. Så var der lige pludselig ikke flere gule pletter og pile, men en hel del røde. Jeg kunne huske fra pdf-kortet på mobilen, som desværre var død, at den gule rute på et stykke fulgtes med den røde, så nu var det vel blot at følge den røde rute, indtil de to ruter delte sig. Det måtte da for pokker være til at finde ud af. Det var det sådan set også. I hvert fald gik det fint med at følge den røde rute. Ved en senere eftertænkning og granskning af pdf-kortet på mobilen, viste det sig, at der hvor vi mødte den røde rute, skulle vi have drejet til højre. Det gjorde vi ikke. Vi drejede til venstre. Efter endnu en rum tid havde vi stadig ikke fundet den gule rute. Til gengæld havde vi fundet en bakketop med et par flotte udsigter ud over landskabet. Vi kunne minsandten se helt over til den sti på den anden side af dalen, hvor vi havde gået for en times tid eller, mere, og vi kunne næsten se vores lille hus. Hvis ikke lige fordi det lå gemt i en skov. Men vi kunne i hvert fald se skovgrænsen, hvor vi havde startet vores vandring et par timer tidligere. Imidlertid var tiden, igen, nu ved at løbe fra os. Og en del mere seriøst end første gang. Vi måtte erkende, at vi ikke engang kunne ringe efter hjælp. Mobilbatteri var dødt. Så da vi altså kunne se næsten hele vejen hjem, og det regnede vi med, at vi kunne blive ved, så besluttede vi at glemme alt om de gule pletter og pile, og i stedet gå direkte på. Som en rigtig god o-løber selvfølgelig altid vil gøre, når man er sikker på, hvor man skal hen. Jo altså, en halvgod o-løber prøver det såmænd også. Det går tit gruelig galt, og man ender et sted, hvor man tror, man ved, hvor er, og det gør man så alligevel ikke. Så står man der og er nødt til at spørge en ungdomsløber om hjælp.

Sådan gik det ikke for os denne gang. Vi vidste, hvor vi var, vi vidste, hvor havde været, og vi vidste hvor vi skulle slutte. Og vi gjorde det. Ikke ligesom Columbus, han vidste ikke, hvor han rejste hen, han vidste ikke, hvor han var, da han var der, og han vidste ikke, hvor han havde været, da han kom. En ret almindelig oplevelse for en o-løber. Det er derfor, gps er opfundet. Så vi kan lægge vores spor ind på et kort og se, hvor vi har været. Det er ofte en noget overraskende oplevelse.

Her slutter fortællingen om vores første møde med Svanninge Bakker. Vi nåede i øvrigt hjem i god tid inden solnedgang. Det var stadig lyst, og regnen var stoppet.

29. december 2020 – Og så blev det snevejr

Det regnede ikke tirsdag. Det sneede. Fra morgenstunden. Vi havde planlagt at løbe vores ugentlige løbetur. Vi var bagud med løberiet, så vi trængte. Den plan ændrede sneen. Det var tøsne, og glat. Jeg var ude og tage billeder på skrænten rundt om huset. Skrænten var glat, nærmest som brun sæbe. Fandt jeg ud af, da jeg lå med stængerne i vejret og kiggede op i himlen. Det var nu ikke fordi, jeg kunne se meget af himlen, det sneede jo tøsne, så det var mere hvidt i hvidt.

Nå, men altså, det sneede, så vi ændrede planer, udsatte løbeturen til onsdag og gik i stedet den tur, vi havde planlagt at løbe. Fin tur på omkring 4 km med en stigning på 100 m i alt. Skal nok trække tænder ud. Der var o-skærme og Findveji-poster i bakkerne. Det er fint at se. Der var også en familie på 5, som absolut ikke havde tænkt sig at give Corona-plads på stien. Hvad søren, vi kun da også bare springe ind i græsset ved siden af stien. Og det gjorde vi så. Svanninge kirke var synlig flere gange. Den er kolossal stor. Skal ned og se den en dag. Nisser i skoven var der også og smukke enkeltstående træer i bakkerne. Det blev en herlig tur. Selv om sneen stoppede. Ærgerligt nok.

Hjemme igen gik tiden med at kigge på omgivelserne. Og fik vores egen o-skærm på plads i vinduet. Det er et dejligt sted i skoven, vi bor for tiden. Ikke mange fugle, kun en enkelt solsortehan kiggede forbi. Foruden de tre svaner vi så i luften over bakkerne på vandreturen. Og en enkelt gang et rådyr, der passerede foran bilen, men det kan vel ikke kalde en fugl.

Vandretur i bakkerne

30. december 2020 – Dompap på besøg i haven

Det regnede. Igen. Men nu skulle vi altså ud at løbe den tur, som vi havde savnet et par uger. Omkring kl. 10.00 var der ophold i regnen, og vi kastede os ud i det. Samme rundtur som vi havde vandret dagen før, men dog lidt hurtigere. Selv om vi ikke er hurtigere længere. Men ved løb, eller ved hurtig luntning, er vi alligevel hurtigere end ved gang.

Stort set samtidig med, at vi vendte hjem fra lunteturen, startede regnen igen. Heldigt.

Resten af dagen gik med en indkøbstur til Super Brugsen i Faaborg. Og, ikke at forglemme, at sidde stille en times tid ved husets panorama-vindue og kigge på en dompap, travlt optaget af at pille indtørrede frugter af buskene. Et flot syn.

Dompap på besøg

31. december 2020 – Gensyn med den gule rundtur og Øhavsstien

Torsdag, Nytårsaftensdag, var det endelig blevet tørvejr, så nu ville vi hele vejen rundt på den gule rute. Og det kom vi. Op og ned gik det. Det samme gjorde pulsen. Maksimal stigning i ét stræk 106 m, total stigning 119 m, distance 6,8 km. Tiden blev lige knap 2 timer. Flot, flot natur. Fik set udsigt, kirker, øer, øhav, Svanninge by og omegn, træer, så o-skærme, Findveji-poster, smat-stier, mountainbike-spor. Det hele var der. Og en del af ruten var endda en del af Øhavsstien, som vi sidst havde vandret på på Lange-land.

Forud var gået en tur til Svanninge Sognegård for at hente Nytårsmenuen. Ser fint ud, skal blot lige tilberedes. Ovnens sættes på 180 grader, siger Anne Marie, og så kommer det af sig selv. Champagnen er på køl og klar til dronningens nytårstale, sammen med de små gulerodsstave, bladselleristave, osten og pølsen, dækket med et viskestykke (rent). Når talen er ovre og kommensariatet er færdig med at analysere og kommentere og repetere og visualisere majestætens ord, går vi i gang med middagen, mens DR2's Nytårskoncert afspilles i baggrunden. Kaffen og cognac'en, har vi for resten ikke i år, men portvinen så da, nyder vi under den Klassiske Musikquiz inden aftenens opera, Bohème, fra Operahuset. Og så er vi klar til Rådhusklokkerne.

Sådan er det ikke altid gået. Jeg husker den første nytårsaften i Zambia. Vi fejrede den sammen med en hel flok andre MS-frivillige af alle aldre i Luangwa Valley Nationalpark, som i øvrigt er Afrikas bedste Nationalpark, men det er helt anden historie.

Vi var altså taget på landet, til Luangwa Valley Nationalpark, sammen med andre frivillige. Og et par frivillig-børn. Vi boede på en ikke særlig luksuriøs lodge, for nu at sige det mildt. Placeringen af lodgen var til gengæld til 13 på den gamle karakterskala. Den lå helt op til Luangwa River, der løber igennem nationalparken og har givet navn til parken. Vi lignede nytårsbordet op med udsigt til floden. Der var ikke meget vand i floden, det er tørstid i december. Til gengæld var der mange flodheste. Og krokodiller. Lodgen lå på en høj klint, vel omkring 10-20 meter over floden, så der var ikke fare for liv og lemmer. Hvis altså vi kunne lade være med at kaste os ud over klintkanten. Og det kunne vi.

Menuen var såmænd heller ikke så avanceret. Forsyningsituationen i Zambia var mildest talt problematisk. Men øl og spiritus var intet problem. Den lokale øl hed Mosi o'tunya, i daglig tale Mosi, opkaldt efter Victoria vandfaldet. Mosi o'tunya betyder 'Røgen der buldrer' på lokalsproget. Men den lokale øl, Mosi, var altså opkaldt efter vandfaldet. Og sådan smagte den også. Kan ikke huske, hvad den lokale spiritus hed, men den var til at få fat i for billige penge.

Der var ingen mangel på hverken øl eller spiritus, så det blev en særdeles festlig aften. Der var heller ingen mangel på tømmermænd næste morgen. På det tidspunkt var Bamse og Kyllingen meget populær hos frivillig-børn, så den fik ikke for lidt på tape-afspilleren den næste morgen. Meget tidlig. Rigtig meget tidlig. Ungerne havde jo hverken indtaget Mosi eller den lokale whisky, så de var friske. Og absolut ikke populære.

Forældrene synes nu ikke, at det var et problem med den insisterende, gentagne afspilning af Bamse og Kylling. Lad dog børnene, var holdningen. Så var forældrene heller ikke populære. Op ad dagen kom vi på benene og tog en tur ind i nationalparken og så på de vilde dyr. Men det er også en anden historie.

Nu er 2020 snart slut, så herfra det lille hus i skoven ønsker vi et rigtigt godt nytår.

Vi venter på nytårstalen

1. januar 2021 – Så er vi i gang med 2021

Året 2020 sluttede, som det sig hør og bør, i hvert fald i vores lille hjem, med Rådhusklokkernes bimlen og DR Pigekontorets afsyngelse af diverse danske nationalsange. Og så var det sengetid.

I dag gik vi, som vi altid gør Nytårsdag, en lang tur. Uanset hvor i verden vi befinder os.

I 1998 fejrede vi nytår i Mozambique. Det var 10 år efter den første nytårsaften i Afrika, den der fandt sted i Luangwa Valley i Zambia. Den her nytårsaften, i 1998, blev festligholdt i den nordlige del af Mozambique, i Angonia, en lille bondelandsby på grænsen til Malawi. Her boede Niels og Birthe. Niels var udsendt som landbrugsrådgiver. Hans opgave var at få de lokale bønders produktion til at blive mere rentabel. Det var et godt område for dyrkning af tobak, så den produktion brugte han en del tid på at forbedre. Desværre var der ikke dengang et anlæg til forarbejdning af tobak i Mozambique, så al den dyrkede tobak blev eksporteret til Malawi. Det kan man jo egentlige sige var fint nok, bortset fra at formålet med Danidas indsats i Mozambique egentlig var at styrke den mozambiquiske økonomi. Det gjorde Niels så ved at sørge for, at bønderne i Angonia og omegn fik en bedre økonomi, og det var jo fint nok, hvis de ellers sørgede for at betale deres skat til Mozambique, og det gjorde de vel.

Nå, det var et sidespring. Niels havde medbragt sin kone Birthe til Angonia. Hun lavede sådan lidt alt muligt frivilligt arbejde. Det var naturligvis på sin vis vigtigt, men det har ingen betydning for denne historie. Birthe var oprindelig uddannet som kok, hvis ellers jeg husker rigtigt. Hun var i hvert fald en formidabel kok. Birthe, og hendes Danida bonderådgiver Niels, var altså bosat i Angonia, langt fra alfarvej i Mozambique. Her kan man virkelig tale om udkants-Mozambique. Det slår udkants-Danmark med flere længder. Nærmeste større by var Tete, hvor Anne Marie og jeg boede. Det samme gjorde en gruppe andre danske Danida-rådgivere. På den tid var der en stor koloni af Danida-ansatte rådgivere i Tete. Vi blev alle inviteret til Nytårsaften i 1998 hos Niels og Birthe i Angonia. De havde et stort hus, et meget stort hus i øvrigt, så vi skulle overnatte. Det var godt nok, aftenens forløb taget i betragtning. Det helt specielle ved den gruppe, der var med til festen, var, at de var blevet i Tete i stedet for at tage hjem til Danmark. Det gjorde mange rådgivere. Det gjorde vi ikke. Heller ikke Rie og Michael, vores gode venner fra Tete og lige så meget katte-aficionados som os.

Vi havde fejret jul i Luangwa Valley med vores gode ven Karen Lundbo fra Harare, som desværre er død for en snes år siden. Dengang i 1998 var hun bestemt i live og med på en god fest. Det var den jul, hvor vi havde taget kogt ris og fløde med til Luangwa for at få kokken til at lave ris a'lamande. Det gik egentlig fint, bortset fra at vi ikke havde fået forklaret kokken, at fløden skulle piskes, inden den blev blandet med de kogte ris. Speciel ret, kogt ris i fløde.

Efter juleturen til Luangwa blev Karen hos os og tog med til nytårsfesten i Angonia hos Birthe og Niels. Og hvilken fest blev det ikke.

Som sagt var Birthe kokkeuddannet og hun havde kreeret en gourmet-menu som slog alt, hvad vi ellers havde været udsat for. Der var heller ingen mangel på gode vine. Mozambique var betydelig bedre stillet forsyningsmæssigt end så mange andre lande i regionen, nok mest fordi de fleste mozambiquere fastholdt forbindelsen til Portugal. Supermarkederne i Tete var altid velforsynet med portugisiske vine. Det blev den bedste nytårsmiddag, vi fik serveret i de mange år i Afrika. Og bagefter, jo bagefter, blev det en

fest med høj cigarføring. Skal jeg da ellers love for. Bogstavelig talt. Michael, tror jeg det var, havde rigtige Cuba-cigarer med, et eller andet sted fra, ved ikke hvor. Og vi sang sange sammen, i kor. Han havde også skaffet fyrværkeri. Som vi sendte i luften over den afrikanske nattehimmel. Jeg er ikke sikker på, hvad de lokale mozambiquere tænkte over begivenhederne i den normalt temmelig stilfærdige Danidahusholdning. Morsomt var det. Vi kom sent i seng.

Vi står og beundrer Michaels nytårsfyrværkeri

Og nu er vi så tilbage til det der med at gå en tur nytårsdag. Det gjorde vi også i Angonia den 1. januar 1999. Jeg har et par billeder på nethinden af Anne Marie og Birthe, der sidder på en stor sten sammen. De har solbriller på. Det klæder dem. Jeg har også et par rigtige papir-billeder af dem. Også her klæder solbrillerne dem.

Nytårsdag 1998 i Angonia

Samme eftervirkninger som i Angonia i 1998 havde vores stilfærdige Nytårsaften i det lille hus i skoven i Højbolund naturligvis ikke, men alligevel var det en god ide at gå en tur Nytårsdag. Så det gjorde vi.

Vi havde bevæget over på den anden side af Odense landevej, over i Svanninge Bjerge. Det var en rigtig god ide. Flot landskab, helt anderledes end Svanninge Bakker. Hvor Svanninge Bakker er et meget velfri-seret område, er Svanninge Bjerge mere skov og mere natur. Hvis man kan sige det på den måde.

Det lykkedes os, i starten af vores vandring, at støde på en musvåge. Den sad på en gren lige foran os på stien. Da vi kom nærmere, fløj den op i toppen af et meget højt grantræ. Det var meget langt væk, men alligevel fin nok at spotte med kikkert og kamera. Efter nogle minutter fløj den videre over i en grantykning, kunne vi høre på småfuglenes skræppen. De var absolut ikke tilfredse med dens indtrængen på deres gebet. Hvad man jo godt forstår. Det kunne blive farligt.

Svanninge Bjerge ejes af Bikuben Fonden, som har gjort meget ud af at mærke stier og opsætte informationstavler, så det blev en meget fin tur rundt i det smukke landskab. På rundturen af den røde rute nåede vi helt op på det højeste punkt, Lerbjerg, 126 over havet. Og det er det, et lerbjerg, fandt vi ud af på vejen ned af bjerget. Det var smattet, og det var glat, så det gik langsomt. Godt vi har vandtætte vandresko.

Siden gik det hjemad. Slappede af og afventede Mette Frederiksens nytårstale. Glæder mig over, at vi har så god en statsminister. Savner ikke Lars Løkke. Vi åbnede en flaske boblevin fra Frederiksdal Winery på Lolland, som vi købte, da vi var forbi for en uges tid siden. Altså vinen, ikke Lolland. Boblevinen hedder RØD. Vel egentlig ganske passende at drikke til nytårstalen i år.

Musvåge-show i Svanninge Bjerge

2. januar 2021 – Tågedis over bakkerne

Det er blevet koldt. Græsset uden for huset var rimfrost-hvidt til morgen. Solen skinnede svagt igennem tågedisen, der havde lagt sig over Højbolund. Det var fint at se solen, knap så fint at den var delvist tågedis-dækket. Men alt i alt langt bedre end det triste, våde gråvejr, vi har haft så meget af i december.

Vi havde checket vejrudsigten og besluttet os for en vandre-rundtur i Faaborg. Tænkte, at det nok ville være den bedste option, vejret tager i betragtning. Vi er på mange måde styret af vejret, taler meget om det, ligesom de fleste danskere. Og såmænd også andre folkeslag. Når man er bosat i troperne med kun en enkelt regntid, er det ret vigtigt, at regntiden så også kommer. Især hvis man er fattig bonde og kun overlever på sin egen høst.

I dag tog vi altså på byvandring i Fåborg. Uden bykort, Turist-info er lukket, biblioteket ligeså. Så vi gik lidt rundt på må og få. Fandt nogle opslag med bykort, og så blev det korthuske derefter.

Man lærer meget om en by ved at gå rundt i den. Man ser ting, som man nemt overser, når man kører i bil eller cykler. Sådan er det både i Fåborg og på Frederiksberg. Og Lusaka i Zambia. Jeg arbejdede på et kontor, der lå i en sidegade til Cairo Road. Det var byens hovedgade. Hvorfor den hed Cairo Road, er jeg ikke helt sikker på. Der var adskillige tusinde km til Egypten. Cairo Road var et pulserende hovedstrøg med et hav af forretninger, og man kunne få alt. Coca Cola og andre internationale mærker undtaget. Præsident Kaunda havde besluttet, at landet skulle klare sig selv. Det var nu nok mest forårsaget af, at man ikke havde betalt afdragene på lånene hos IMF, Den Internationale Valutafond, hvorfor det ikke var muligt at få kapital, dvs. US-dollars, til at betale for import af varer fra udlandet. Præsidenten havde også besluttet, at det hele var indernes skyld, så alle butikker ejet af indere var lukkede. Ganske vist var inderne og deres familier nationaliserede år forinden, men præsidenten mente nu alligevel, at det var indernes skyld, at landets økonomi var helt til rotterne. Har man hørt noget lignende herhjemme? Jo, det har man da. Er der ikke noget med, at hvis der er larm i biograferne, så kan det kun være en flok indvandrerdreng, der er skyld i det? Og skulle vi ikke lige isolere hele Gjellerup-parken, hvis Corona-smittetrykket er for højt? Heldigvis havde en nu tidligere næstformand for et engang stort og indflydelsesrigt parti trods alt ikke samme magt som Præsident Kaunda.

På Cairo Road i Lusaka kunne man købe alt. Hvis blot man vidste, hvor man skulle gå hen. Det duede ikke at gå til de statsejede butikker. Eller det duede, hvis man skulle købe vaskepulver. Her var der ofte vaskepulver, lokalt fremstillet, på en 30-40 hylde meter. Ugen efter kunne det være majsmel. Det var en stor opgave at handle ind. Vores indkøb foregik som regel om lørdagen, planlagt ned til mindste detalje med en lang indkøbsliste. Så gik turen rundt til alle de butikker, vi vidste, eller troede, havde de varer, som vi manglede. Det kunne godt være en 8-9 butikker, vi var rundt i for at finde det hele. Og det var ikke altid, vi fandt det hele. Som regel aldrig. Til gengæld faldt vi ofte over nogle ting, som vi ikke lige stod og manglede. Te eller pulverkaffe, f.eks. Så gjaldt det om at slå til. Vi kunne aldrig vide, hvornår muligheden for at købe igen opstod. Kan man vænne sig til det? Ja, sagtens. Og vi var trods alt i en langt bedre situation end de stakkels zambiere, som ikke havde samme økonomiske muligheder som os.

Cairo Road var vores indkøbsgade, os der boede i byen. Vi gik rundt hjemmevant. I modsætning til de MS-frivillige, der var placeret ude i landdistrikterne og kun en gang imellem kom til byen. For at handle eller blot for at mødes med folkene på MS landekontor. Kontoret lå også i sidegade til Cairo Road, så de var nødt til at bevæge sig på Cairo Road. Nu er det jo sådan, at hvor der er mange mennesker samlet, er der lommetyve. Også her. De havde en næse for at opsøge MS Frivillige. Eller andre nationers frivillige, for den sags skyld. Det var egentlig ikke så vanskeligt. Enhver nordeuropæisk frivillig med respekt for sig selv havde en svensk Fjällräv rygsæk hængende over skulderen. Særkende for frivillige i Zambia i slutfirserne. Og der er altså et eller andet over folk, der kommer ind fra landet med en Fjällräv hængende over skulderen. De står pænt i kø og venter ved en fodgængerovergang. En stor kø. Der var mange fra landet, der fik stjålet deres pung i en kø ved en fodgængerovergang på Cairo Road. Det skete stort set aldrig for os, der boede i byen og havde vores daglige gang på gaden. Det er for nemt. Man udsender vist en særlig duft af usikkerhed, når man ikke er kendt på stedet. Jeg kan egentlig godt forstå de stakkels zambiere, der så det som deres eneste mulighed for at få mad på bordet. Men træls var det naturligvis for de frivillige, det gik ud over.

På den tid i Lusaka kunne man i øvrigt kun få luksusvarer, hvis man havde US-dollars, og indkøbene kunne kun foretages i specielle Dollar-butikker. Dem havde almindelige zambier ikke adgang til. Man

skulle have et udenlandsk pas, og altså en stak dollar-sedler. Jeg havde en anden god zambisk kollega, som jeg var på mange projektbesøg med. Sam hed han, var knap nok fyldt 30 år, havde en kæreste og ville gerne giftes. Havde også fået lov af familien, både hans egen og kæresten. Bryllupsdagen var fastsat og alt var egentlig klart. Bortset fra, at han ikke kunne få fat i champagne til festen. Og hvad gør man så? Man inviterer sin gode danske kollega og hans hustru med til brylluppet, selvfølgelig. Glad for invitationen, spurgte jeg ham, hvad han ønskede sig som gave. Svaret? En kasse champagne, selvfølgelig. Det kunne vi skaffe fra Dollar-butikken, så det fik han. Det var vores første festlige sammenkomst i Afrika. Det var meget anderledes end en almindelig dansk suppe, steg og dessert fest. En meget fin oplevelse. At vi sikkert kun var med fordi vi kunne skaffe champagne og fordi vi var hvide og derved med til at højne festens niveau, kunne vi godt leve med.

Sam vi i øvrigt en festlig og humoristisk fyr. Han lærte mig, hvordan man skal håndtere en roadblock, bemanded af en, ser det ud til, meget vigtig militærperson med et maskingevær. Det var en helt sædvanlig foreteelse i Zambia i slutningen af Præsident Kaundas regeringstid, at militærpersoner stod ved alle indfaldsveje til de større byer og kontrollerede trafikken. Sam's taktik var ganske simpel. Inden fyren med maskinpistolen havde fået en chance for at spørge os, hvad vi skulle i byen, så havde Sam rullet vinduet ned og spurgte: "Hej, hvad sker der i byen i aften?", "Er der fest nogen steder?" "Kender du et godt sted at spise middag?", "Hvor kan vi finde et ordenligt hotel?" og en hel masse andre spørgsmål. Som gjorde militærpersonen ganske kompleks og førte til, at han blot vinkede os videre. Man skal aldrig overlade initiativet til modparten. Jeg har selv brugt det senere. Med god effekt.

En anden gang vi var ude at køre i Lusaka, kom præsidentens kortege forbi. Det foregik altid på den måde, at en halv times tid før præsidentens bil kom til syne, havde politi med motorcykler ryddet vejen. Vi stod så parkeret ved en sidevej og ventede på, at Præsident Kaunda kom forbi. Ved den lejlighed var det så, at Sam spurgte mig, om jeg vidste, hvem der var den bedste chauffør i landet og havde færrest ulykker. "Nej da", sagde jeg, "hvem er det?" "Præsidentens chauffør", sagde Sam, "for der ikke andre biler på vejen".

Alt sådan noget sker ikke i Fåborg. På vores vandring fandt vi skilte til 2 røgerier. Vi fandt også røgerierne, tænkte at vi sikkert kunne købe frisk fisk. Nada, de var begge en slags fiskecaféer, kun åben i turistsæsonen om sommeren. Den ene åbner til Påske. Det er vintersæson i Fåborg og alt er lukket.

Ikke kun på grund af Hr. Corona, ser det ud til, men det er vinter, og der er ingen turister.

3. januar 2021 – Stor applaus til Bikuben Fonden

I 2005 skete der noget epokegørende for Svanninge Bjerge. Det år købte Bikuben Fonden hele området og gik i gang med en større omkalfatring af skoven. Fonden blev etableret, da Sparekassen Bikuben i 1989 blev omdannet til et aktieselskab. Fondens formue udspringer af sparekassens egenkapital ved aktieemissionen. Jeg kan jo så glæde mig over, at jeg har bidraget til Bikuben Fonden. På en måde. Ubevist. Jeg havde egentlig min sparsomme kapital anbragt i Horsens Sparekasse, men den blev overtaget af Bikuben, og således kom jeg med i Bikuben, som senere blev til BG Bank, og som endnu senere fusionerede med Danske Bank. Da stod jeg af. Og har ikke siden været i nærheden af netop den bank. Det har vist været godt nok, efter de seneste mange måneders afsløringer i medierne af Danske Banks forretningsmetoder og – moral.

Tilbage til Bikuben Fonden og Svanninge Bjerge. Der er nu etableret 9 afmærkede vandruter, fra 2.2 km til 9 km's længde. Stierne kan fint kombineres, så selv om vi i dag startede ud på en rød sti med en angivet længde på 3,5 km, så fulgte vi både en del af den brune sti og den lilla sti, så da vi endelig nåede tilbage til hybriden, havde vi vandret 7,3 km. Ikke just hurtigt trav, men det tager tid at beundre træskulpturer, træer, søer, moser, stendiger, kvægriste, elektriske hegn og ikke mindst muldvarpeskud. Dem er Anne Marie meget fascineret af. Vi skulle også have tid til at læse de informative tekster på de mange informationstavler, der findes på ruterne. Klog bliver man på gamle tiders sæder og skikke og skovens udvikling fra istiden til nu.

Jeg har faktisk løbet et par orienteringsløb i Svanninge for mange år siden. Tror, det var i midten af 70'erne. Jeg kan ikke huske, at skoven var så flot og interessant. Men det var den vel. Jeg var dengang sikkert også mere interesseret i at komme hurtigt frem fra post til post end at nyde naturen. Nu er det omvendt. Vi nød virkelig turen.

Vi startede i bjergenes østligste hjørne. Ved P-pladsen ved Reventlowsvej 102A. Herfra gik det mod nord ad en god skovvej til Brænde Lunge, et meget smukt vådområde, der i ynglesæsonen er lukket for publikum. Der er ikke ynglesæson nu, så vi tog turen rundt om søen og mosen. Der var bestemt ikke ynglesæson lige nu, ikke en fugl så vi. Der havde til gengæld været en skulptør, der havde skulptureret en smuk træskulptur af et gammelt skulpturelt træ, som Anne Marie absolut skulle op at kravle i.

Ude af lungen gik vandreturen videre op ad Knagelbjerg. Snart var vi på toppen med en flot udsigt ud over Arreskov Sø, der er Fyns største sø. Den nød vi. Udsigten, altså. Herfra gik turen op og ned ad Tørvemosevejen, der er en vældig god bred skovvej. Omtrent halvvejs drejede vi mod syd gennem skoven på en lille smal skovsti. Temmelig smattet på sine steder. Det er, en passant, alle de små stier i Svanninge Bjerge for tiden. Den lille smattede sti endte i Hasselvejen. Her havde vi lidt problemer med at finde ud af, hvor vi var. Solen var borte, gemt bag en sky, og vi havde intet kompas med. Skov og kær og enge og søer passede ikke helt med kortet. Vi besluttede at dreje mod vest. En klog beslutning, for det var den rigtige vej. Et par hundrede meter oppe af Hasselvejen fandt vi en interessant informationstavle om Owaihi. Ja, altså, tavlen i sig selv var ikke særlig interessant men teksten på tavlen var. Her har der i gammel tid ligget et husmandssted i landsbyen Gerup. Owaihi fik sit navn i 1787 af digteren Jens Baggesen under et besøg hos Ludvig Reventlow og hans hustru Sibylle til Brahetrolleborg. De gamle bygninger blev revet ned i 1905, nu er der kun tilbage en stor bygning til skovens maskiner, redkaber, værktøj og materialer. Det forlød ikke, om bygningen også bliver brugt som frokoststue for skovens arbejdere, men det kunne da tænkes.

Vi fortsatte nu mod vest ad Hasselvejen, indtil vi igen nåede Tørvemosevejen. Ikke samme sted, som vi forlod den, men et stykke længere fremme. Tørvemosevejen havde også i mellemtiden slået et stort knæk mod syd, så det var noget længere sydpå. Vi så i øvrigt ikke noget til tørvemosen. Egentlig ærgerligt. Den må vel være der et sted. Kort efter vi havde sat foden på Tørvemosevejen, forlod vi igen vejen for at følge den røde rute ned ad en ret stejl, mudret, smattet sti, som endte i Troldekær, et fint lille vådområde med dam og mose. Her gjorde Anne Marie igen en interessant opdagelse. Endnu et nylagt muldvarpeskud.

Troldekær ligger i et dødishul, så derefter gik stien igen opad. Vi nåede endnu en kvægrikt på toppen af dødishullet og var nu nået til Hestekrogsvej. Underlige navne, de har her på Sydfyn, men det hed vejen altså. Den gik vi kun på et ganske kort stykke tid mod nord, hvorefter vi drejede mod vest ind på en ganske smal sti gennem en skov af meget høje, meget gamle og meget flotte rødgrantræer. De var for ikke så længe siden blevet stammet op, kunne man se. Vi passerede Firetræsvejen, hvor der var betydelig flere

end fire træer, og nåede snart Brillesøerne, endnu et flot vådområde med et kæmpehøjt énsidigt grantræ med udelukkende grene på østsiden. Gad vide, hvad der er sket med vestside-grenene?

Fra Brillesøerne fortsatte vi mod syd, passerede Peter Niensens Vej og nåede ind over Kamelbakkerne, som vi havde planlagt. Vi fandt aldrig ud af, hvad kamelagtigt der er ved Kamelbakkerne. Der er da en pukkel eller to, men det er der mange steder i Svanninge Bjerge. Ned ad Kamelbakkerne gik det nu mod Tværvej, hvor vi passerede endnu to kvægriste, inden vi nåede ind på den østligste del af Tværvej. Her gik det ikke op og ned, men kun ned. Tværvej ender i 4-stjernen, hvor den støder sammen med Hestekrogsvej og Firetræsvejen i et slags kryds med 4 udveje. Sikkert derfor det hedder 4-stjernen. Med lidt god vilje kan man godt få det til at ligne en 4-stjerne. Vi var nu tilbage på den røde rute, ikke den samme som søndag, der er 2 røde ruter, og den vi gik på i dag var mere østlig den fra i søndags. Nu gik det igen op og senere ned. Det var en sti, en smal skovsti, med samme slags mudder og smat mange steder som alle andre steder. Vi havde en håndmad og en kande vand med. Det indtog vi på toppen, inden det igen gik nedad mod Tørvemosevejen. Her drejede vi mod nord og efter et par hundrede meter fandt vi en lille skovsti, der bragte os over til Knagelbjerg. Ja, altså, det var ikke skovstien, der bragte os over til den anden side, men vores ben. Selvfølgelig. Undervejs passerede vi Smutvejen, som vi ikke smuttede nedad. Vi fortsatte trolig ad den røde rute og var kort efter tilbage ved vores bil, der stod, hvor vi havde efterladt den. En herlig tur var til ende.

På vejen tilbage til det lille hus på skrænten i slugten i skoven, smuttede vi lige ind om Føtex for at købe sild til søndagsfrokosten. Og en søndagsavis. I dagens anledning, udover det var søndag, kunne det være interessant at se, hvad aviserne skrev om den seneste melding fra Venstre-fronten.

På forsiden af BT stod der: "Løkke – endelig fri", mens Politiken's forsiderød: "Befriet for Løkke". Vælg selv. Vi valgte Politiken. Interessant hvad der nu vil ske på højre side af den politiske midte. Vi følger spændt med.

AM kigger på fuglekasse

Erik tilbage fra tiltrængt 'skovtur'

Udsigt mod bjergtoppen.

De bedste billeder fra en vidunderlig søndagsvandring i Svanninge Bjerge

Der var is på vandpytterne

4. januar 2021 – Løbetur i bakkerne

Den sædvanlige søndagsløbetur blev skubbet til i dag, mandag, fordi vejrudsigten havde lovet flot vejr søndag. Det holdt endda for en gangs skyld og vi havde en fin tur i bjergene.

Det gode, men kolde, særdeles kolde, vejr fortsatte i dag. Men pyt, hvad betyder lidt NØ-vind, når vi bevæger os hurtigere end gang. Altså luntede vi rundt i bakkerne. Vi havde fundet en ny rute, godt nok blot en udvidelse af den gamle fra i torsdags, men den føltes ny.

Det endte med at blive en tur på 5,5 km med laveste punkt 35 m over havet, højeste 100 m. Det var på golfbanen, hvor golferne golfer rundt og slår til golfbolde. Løbeturens totale stigning blev 80 m. Eller mere. Puha.

Siden havde vi besøg af en tekniker, der kom for at rense gulv afløbet i brusekabinen. Det er ellers et veludstyret hus, vi bor i, men lige netop gulv afløbet var åbenbart ikke blevet tjekket, inden vi indtog huset. Det er nu renset, og jeg går ud fra, at vi i morgen kan nøjes med et brusebad uden samtidig at få fodbad op til anklerne.

Det her hus er faktisk det mest veludstyrede hus, vi hidtil har boet i. Her er alt, dog ikke en tørretumbler. Til gengæld er der en tørresnor i carporten og ikke mindre end 2 sammenklappelige tørrestativer, som vi har haft i brug. De virker. Da vi først havde fundet ud, hvordan de skulle slås op. Der er alt i køkkenudstyr, fra det mere almindelige, store og små knive, osteskærer, vinåbner, øloplukker, brødrister, skærebrætter, etc. til det mere eksotiske. Vi havde f.eks. ikke forestillet os at finde udstigningsforme til julesmåkager, en gammeldags persillehakker af den slags med 2 håndtag i siderne og en buet jernkniv under til persillehakning eller en gammeldags rund beholder til at udstikke melboller. God at have i tilfælde af, at man skulle finde på at lave melboller helt fra bunden. Jeg tvivler. Forloren skildpadde står ikke lige på menuen.

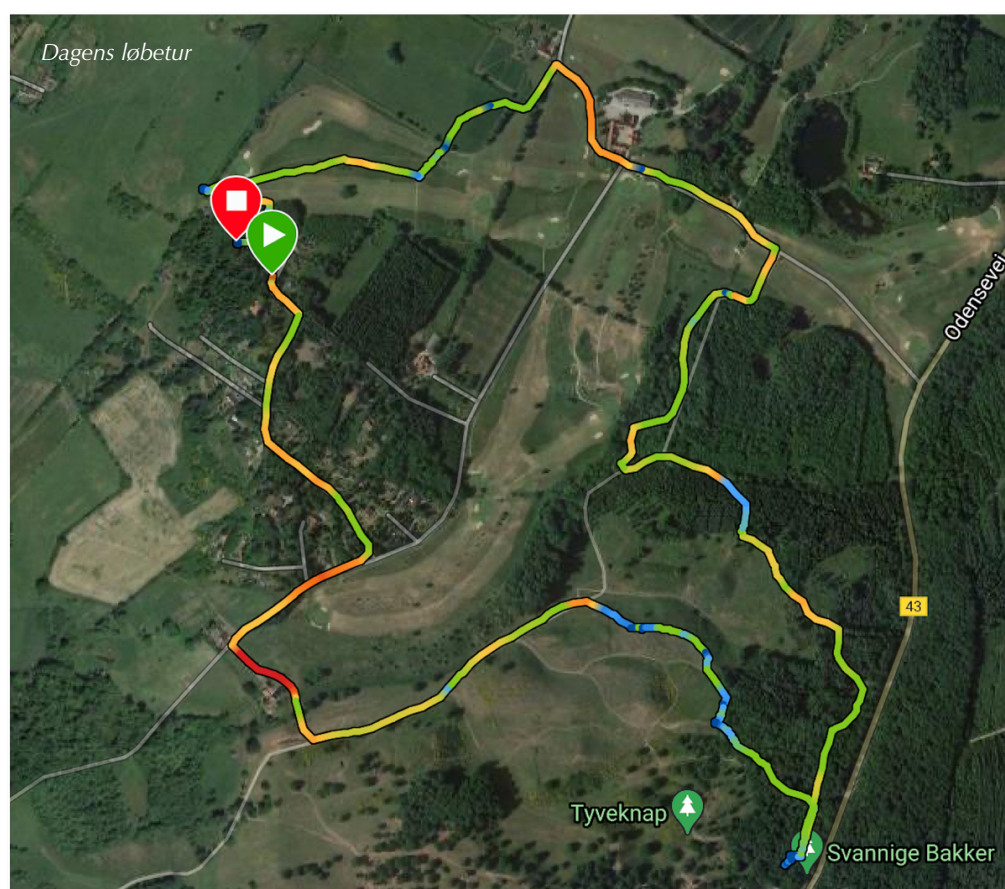
Det er vist også det hyggeligste hus, vi har boet i. Det uhyggeligste, vi har boet i, var det i Lusaka. Vi boede der faktisk kun i 9 måneder, men hvilke måneder var det ikke. Det var mod slutningen af ét-parti-systemet i Zambia, der var mangel på forsyninger, folk var fattige. Og hvad tyer man så til? Alt fra lommetyveri til hjemmerøverier, naturligvis. Og hvem stjæler man så fra? De rige, naturligvis. Og hvem var de rige? De udenlandske rådgivere, naturligvis. Der blev ikke skelnet mellem MS-frivillige på et lille vederlag eller Danida-rådgivere på en god løn. De hvide er rige, var mantraet. Vi kom i maj 1988 og hen imod slutningen af året blev forbrydelserne grovere og grovere. Det eskalerede til en grad, så alle følte sig utrygge. Selv om det værste, vi kom ud fra, var den nat, hvor en eller anden stodder havde skåret et hul i vores græshegn på størrelse med en ladeport. Bred nok til, at vores lille Peugeot 205 kunne have været kørt ud. Hvad den ikke var blevet. Det har nok blot været nogle unge mennesker, der havde moret sig med en practical joke. Havde det været en seriøs røver, havde han nok skudt nattevagten, kortsluttet den lille Peugeot og kørt væk. Om vores nattevagt havde set eller hørt det? Naturligvis ikke. Han var lige så overrasket som os morgenen efter. Nu kan jeg naturligvis ikke med sikkerhed vide, om vagten havde sovet på sin vagt, det kunne jo være sket i stor stilhed. Vi havde en alarm, som nattevagten kunne trykke på, hvis der skete noget forbryderisk. Hvad der så skulle ske, ved jeg egentlig ikke. Måske var det meningen, at jeg skulle fare ud af sengen og hjælpe vagten med at skræmme forbryderne på flugt. Kunne sikkert have effektivt. Lige den nat, hvor vores græshegn blev forsynet med en ny ladeport, lød der ingen alarm fra nattevagten, hvilket jo nok betyder, at det havde været en meget stilfærdig ladeports-tekniker. Andre nætter blev alarmen faktisk aktiveret, hvorefter jeg sprang ud af sengen og ud til fordøren for at undersøge, hvad der var sket. Der skete aldrig noget. Heldigvis. Jeg havde en mistanke om, at vagten brugte alarmen for at holde sig selv vågen og i øvrigt gøre herskaberne opmærksom på, at han passede godt på os.

Kriminaliteten eskalerede hen imod jul i 1988 i en sådan grad, at vi blev mere og mere utrygge ved at bo i Lusaka. Et par frivillige havde været ude for røveriske overfald, og værre endnu havde der også været en voldtægt. Vi barrikaderede os hver nat med en 4x4 tommer rafte under døren ind til vores stue og soveværelse, og jeg havde en økse stående ved siden af min seng. Det var selvfølgelig uholdbart i længden, så vi bad om at blive flyttet til en mere sikker destination. Eller sendt hjem, hvis MS ikke kunne finde et sted at sende os hen. Det kunne man heldigvis, så vi blev tilbudt at flytte til Harare i Zimbabwe.

Her var vi så de næste par år, indtil vi det sidste år i Zimbabwe flyttede til Gokwe ind i det hus, hvor vi kunne sidde hver aften på terrassen og se zebraer på savannen neden for. Anne Marie påstår ganske vist, at det er en skrøne. Den lokale befolkning vidste med sikkerhed, at der var der. Og så skal det jo nok være rigtigt. Anne Marie en gang lov at tage op i et 4-personers fly for at se, om de kunne finde de der meget omtalte zebraer. Det lykkedes ikke. Men jeg så dem i hvert fald tit fra terrassen foran vores hus.

Og så er der så en lille ironisk sløjfe på historien om flytningen til Zimbabwe. I Harare blev vi tildelt et fint lille rækkehus i to etager. Vi havde de ting med, vi kunne have i den lille Peugeot 205, og det var ikke meget. Umiddelbart efter flytningen, skulle vi 3-4 dage på projektbesøg ude i landet. Da vi glade og fro vendte hjem fra et fint projektbesøg, fandt vi vores køkkendør åben og en flink politimand inden for. Han kunne fortælle os, at vi havde haft indbrud, mens vi havde været væk. Det var årets joke i frivillig-samfundet i Zimbabwe, at vi flyttede fra Zambia af sikkerhedsgrunde og det første, der sker i Zimbabwe, er et indbrud. Landekontoret kunne ikke rigtig se det morsomme i situationen, så de reagerede utrolig hurtigt og fandt os med det samme en ny og mere sikker bolig. En kæmpe stor lejlighed på 2. sal på hjørnet af Sixth Avenue og Tongogara Road, lige over for Præsident Mugabes kæmpe store domæne midt i byen. Præsidentpaladset var nærmest et fort med en uindtagelig høj mur rundt om paladset og den adskillige hektar store park. Afrikanske præsidenter har altid været rædselsslagne for at blive kuppet. Vist med god grund. Vores lejlighed lå imidlertid så højt, at vi kunne kigge over muren. Vi kunne se, der gik geder i parken.

Lejligheden var en af mange i et stort kompleks af lejligheder. Der var vagtmand ved døren, og han var effektiv. Engang kom MS Landekoordinator, Vagn hed han, for at besøge os. Selv om han hårnakkede hævdede, at han kendte os ganske godt, fik han ikke lov til selv at gå op til os. Vagtmanden låste lejligheds-kompleksets hoveddør, fulgte Vagn op på 2. sal, ringede på, vi åbnede, og vagtmanden spurgte os så, om det var en person, vi kendte. Se, det var trygt. Hovedparten af de øvrige beboere var gamle, rigtig gamle, rige hvide Zimbabweere med mange penge. De havde mange praktiske problemer, som vi ikke havde. Men det er en helt anden historie.

5. januar 2021 – Walking Safari omkring Høbbet.

En af de aktiviteter, vi har mest fornøjelse af, når vi har været på safari i Afrika, har været "Walking Safari". Konceptet er simpelt, man står op tidlig, meget tidlig, før solopgang kl. 06.00, og er man på en lodge med respekt for sig selv, så får man serveret et let morgenmåltid og en kaffe eller te, inden afgang til fods ud i naturen. Ved solopgang er dyrene ved at få øjne, skutte sig i nattens forsvindende kulde, glæde sig over solens varme og starte morgenmåltidet. Vegetarerne: hjorte, vortesvin, giraffer, elefanter, gnuer, aber, bøfler, etc. forsyner med de vegetariske gourmet-retter, mens rovdyrene: løver, leoparder, geparder, vilde hunde, hyæner og sjakaler sniger sig ind for at få et kødmåltid.

Man har en lokal guide med. Det er som regel en han, men kan også være en hun. Guiden har et gevær, som det er meningen, han skal bruge til at skræmme rovdyrene væk med. Er det en luksus walking safari så er der også en kaffe/te brygger med, hvis opgave det er at servere kaffe og te og biscuits, når man tager en pause omtrent midtvejs på vandreturen. Det er sjældent, at man kommer så tæt på rovdyrene, at guiden har brug for sit våben. Det er faktisk kun sket én gang på vores mange walking safarier. For mange år siden i en camp i den nordlige del af Zimbabwe. Mana Pools hed stedet. Den lå utrolig smukt på bredden af Zambezi-floden. Vi lå i telt, det var fint nok. Koldt var det ikke. Der er ingen kolde steder ved Zambezi-floden. Det var, mens vi var MS frivillige og på et meget lavt subsistens-vederlag, så vi havde ikke råd til fancy overnatninger i safari-lodges.

På Mana Pools tilbød man walking safaris. Det skulle vi da med på. Det var vores første walking safaris. Og i øvrigt den, jeg husker bedst. Det var midt på dagen, men det har sådan set ingen betydning. Vi fik en grundig instruktion inden starten, og vi fik især kraftigt indskærpet, at hvis vi mødte en løve, skulle vi stå fuldstændig stille i et minut eller to og derefter langsomt, meget langsomt, gå baglæns ét skridt ad gangen, og aldrig, aldrig nogensinde, begynde at løbe. "Ja, ja", tænkte vi alle, "vi møder da aldrig en løve". Men det var lige, hvad vi gjorde.

Det startede stille og roligt, vi gik langsomt rundt i bushen og så nærmest ingenting. "Det er fordi, der en løve i området", sagde guiden. "Ja, ja", tænkte vi, "det skal han jo sige, for at bygge stemningen op". Nogle folk i gruppen gik småsnakkende rundt og udvekslede erindringer fra andre safaris, de havde været på. Nogle folk er ikke tilfredse med, hvad de ser lige nu, men skal altid forsøge at overgå hinanden med egne oplevelser. Sådan en slags "min oplevelse er bedre end din" hanekamp, selv om det nu for det meste er en hønekamp. Eller kyllingekamp. Folk gik også og snakkede om, at hvis de virkelig mødte en løve, ville de så være koldblodige nok til at stå helt stille og derefter gå langsomt, meget langsomt, baglæns ét skridt ad gangen.

Efter et stykke tid, hvor vi absolut ikke havde set noget som helst, sagde guiden, at der lå en løve inde i den tykning, som vi lige var gået næsten hele vejen rundt om. Guiden mente nok, at vi kunne gå lidt tættere på. Det gjorde vi så. Vi var ret afslappede. Det stoppede brat. Pludselig lød der et brøl, et rigtigt løvebrøl, og ud sprang løven og løb lige imod os. Og så skal jeg da ellers love for, at folk kunne holde mund og stå stille. Da vi stod stille, stod løven også stille. Og kiggede. Mens hele gruppen, uden en lyd, ganske, ganske langsomt gik baglæns ét skridt ad gangen. Efter en 20-30 forsigtige baglæns skridt, uden at falde

heldigvis, det kunne have haft fatale konsekvenser, mistede løven interessen, vendte om og gik tilbage i skjul. Tricket er naturligvis at bevæge sig så langsomt, at løven ikke kan følge med i de langsomme bevægelser. Det er lidt ligesom katten og musen. Katten kan ikke finde ud af fangsten, hvis ikke musen forsøger at løbe væk. Da vi var i sikkerhed, sagde guiden, at det ikke var rigtig farligt. Første gang en løve gør et udfald, er det ikke, fordi løven vil angribe, sagde han, det er kun for at markere sit territorium. Det var vi glade for at høre, for vi havde faktisk været ved at skide i bukserne. Men OK, den forklaring godtog vi.

Wildlife i Høbbet

Her er der så en lille krølle på historien. Nogle måneder senere mødte vi en god bekendt i Zambia. Han var biolog og rådgiver i vildtpleje i Luangwa Valley. Anne Marie kendte ham fra sin tid som Wildlife Coordinator i Gokwe. Ham fortalte vi hele historien, og han var ved at falde ned ad stolen af grin. Der er absolut ikke noget, der hedder "første udfald er kun for at markere", når det drejer sig om løver, sagde han. Alle udfald er angreb. Godt, at vi ikke vidste det, dengang i Mana Pools.

I dag ville vi gå rundt på en 5 km rute omkring Høbbet. Det er et stort landbrug, som ligger klos op ad Svanninge Bjerge, ja faktisk er det vel en del af bjergene. Ejendommen administreres også af Bikuben Fonden, som har udlagt et par ruter rundt om marker og gennem små skovparceller.

Her er der kvæg i massevis. Alle sammen tyre. De var godmodige og flyttede sig pænt, da vi bad dem om at flytte sig væk fra stien. Vi så desværre hverken giraffer, elefanter eller flodheste i de mange vandhuller.

Ej heller løver. Det var måske godt nok, alene som vi var på hele ruten, uden våben.

6. januar 2021 – Indesysler i snevejr

Så kom sneen. Som varslet af både DMI og YR ("den norske"). Hyggeligt. Anne Marie fik lavet en rigtig snemand på gelænderet uden for køkkendøren. Hyggeligt.

Vi kom ikke uden for en dør i dag. Eller rettere, jeg kom ikke uden for. Anne Marie gik op ved matriklens hjørne, hvor skraldespanden står. Der er vel omkring 100 m derop. Rigtig nok, skraldespanden i ental. Der er kun en container til restaffald. Vel ikke helt efter forskrifterne, men et stykke nede ad vejen findes der faktisk en række affaldscontainere til flasker, glas, pap, papir og batterier. Til fælles brug af alle sommerhuse i Højbolund. Der var en del boble-flasker efter nytårsaftnen. En container til plastic er der åbenbart ikke fundet plads til på Fåborg-Midtfyns kommunebudget.

Og mig, tjah? Jeg måtte nøjes med at sidde og gå rundt lidt indenfor og kigge ude på fuglene i foderhuset. Og på Anne Maries snemand. Jeg pådrog mig en fibersprængning under løbeturen i mandags, og den troede jeg, at jeg kunne vandre væk i går rundt om Høbbet. Det kunne jeg ikke. Jeg synes ikke, det var så slemt, da vi startede på turen, men det blev det.

Nu har jeg lært det. Efter en netdokter-konsultation er jeg blevet bekræftet i, at det eneste der hjælper, er ro. Og noget dybdegående massage af en fysioterapeut, sagde netdoktoren, men det kan jo ikke lade sig gøre i disse corona-lockdown tider. Jeg må holde mig i ro. Det bliver ikke nemt.

Men det er da hyggeligt at kigge på fuglene. I går så jeg en sortmejse. Den var sky og væk for længst, da jeg havde fået mit kamera i hånden. Men jeg er ret sikker på, at det var en sortmejse. Det var i hvert fald hverken en musvit eller en blåmejse. Den kommer sikkert tilbage en dag. Og så skal jeg nok sidde klar.

8. januar 2021 – Tilbageblik på fødselsdage

Det er Elvis Presley's fødselsdag i dag, den 8. januar. Elvis ville være fyldt 85 år i dag. Det er også tvillingernes fødselsdag, de yngste af Kronprinseparrets børn. Jeg kan ikke huske, hvad de hedder. Et eller andet grønlandsk. Alle toge, busser og offentlige bygninger flager med Dannebrog i dag, og jeg kan gå rundt og tro, at det er for mig, de flager for. Det er det ikke. Det ved jeg godt. Selv om det også er min fødselsdag i dag. Det er rart at have fødselsdag på en officiel flagdag.

Vores bryllupsdag falder også på en flagdag. Det er Grundlovsdag, den 5. juni. Den dag valgte vi helt bevidst, for så ville der være flag overalt i landet hvert eneste år på vores bryllupsdag. Da vi blev gift, boede vi i Roskilde. I Domsognet. Vi kunne derfor blive gift i Roskilde Domkirke. Og det blev vi. Lørdag den 5. juni 2004. En utrolig fin, men stille, ceremoni på en fantastisk flot solskinsdag. Men det er en helt anden historie.

Elvis og jeg har altså begge fødselsdag den 8. januar. Min fødselsdag forløb ret stille og roligt. Jeg ved ikke med Elvis'. Vi havde aftalt i går aftes, dvs. Anne Marie og jeg, ikke Elvis, efter at have fulgt kommensariatets analyse af begivenhederne i Washington, at Anne Marie skulle stå op for mig. Det gør hun nu godt nok hver morgen, men i morges var der den forandring, at der var tændt op i brændeovnen, teen var lavet, yoghurten hældt op, og der var gaver på morgenbordet. Sædvanligvis er det mig, der laver te og tænder op, mens Anne Marie er i bad, og så bytter vi, så når jeg er i bad, sørger Anne Marie for yoghurten med müsli og frugt. Men i dag var rollerne altså byttet om. Vi tog os god tid til at få pakket gaverne op, en flaske god cognac og to par bomuldsunderbukser, begge indkøb i SuperBrugsen i Fåborg. Det er vist efterhånden den eneste butik, sammen med Føtex, der er åben. Og en avisioskiosk, som ingen aviser sælger. Jeg ved det, for jeg var inde for at købe en avis forleden dag, og kioskmændene sagde beklagende, at han ikke havde aviser. "Det er en ren underskudsforretning", sagde han. Det forstår jeg ikke helt, for jeg tror da, at mange mennesker køber noget mere, når de nu alligevel er i kiosken. Og så er de vel ligesom vænnet til at komme i kiosken. Men hvad ved jeg, jeg har aldrig været kioskejer. Han havde i øvrigt heller ikke et bykort. Turist-info er jo lukket, vi har ingen printer og dermed intet bykort på papir, som det er rart at have, når man går rundt i en fremmed by. Men altså, et bykort var heller ikke med i hans kiosksortiment.

Jeg er nu lige så gammel som Joe Biden. Et par måneder yngre, men det har jeg sådan set altid været. Jeg er nogle år ældre end Donald Trump. Og knap så skør. Det har jeg vist også altid været. Knap så skør.

Mine fødselsdage har været fejret på mange forskellige måder. De runde: 40 år, 50 år, 60 år og 70 år husker jeg tydeligt. En del af de andre er forsvundet i tågerne. Der er til gengæld andre, der har fæstnet sig i erindringen. Fødselsdagen i januar 1989, det samme år, som vi havde gjort os vældig upopulære over for et par børnefamilier, fordi vi Nytårsdag, meget tidligt, havde bedt deres børn om på en temmelig håndfast måde at slukke for Bamse og Kyllingen, har især gjort et uudslætteligt indtryk. Det var dengang, de frivillige i Zambia havde anbefalet MS, meget kraftigt, om at lukke programmet i Lusaka og Kobberbæltet, hvor sikkerheden for de frivillige begge steder var uacceptabel. Det år faldt min fødselsdag på en lørdag, 8. januar 1989, og jeg blev 46 år. Om formiddagen holdt vi et stormøde med alle Zambia-frivillige, hvor beslutningen var truffet. Ikke at MS skulle lukke, for det havde vi naturligvis ikke bemyndigelse til, men at vi anbefalede en lukning.

Da det nu var min fødselsdag, og da vi boede i Lusaka, havde vi inviteret alle ud i vores hus om aftenen. Folk tog selv mad og drikke med. Godt gammeldags sammenskudsgilde. Det blev en festlig aften, for nu at sige det mildt. Der var rigeligt med mad og drikke og det var værdsat. På et tidspunkt syntes folk, at vi skulle danse. Nu var problemet, at vi ikke havde musik. Dengang var der ikke noget, der hed internet eller streaming, så musik var noget, man fik fra en radio eller båndoptager. Vi havde en lille kortbølgeradio, et koncept som ikke er kendt i vore dage, men med sådan et lille apparat kunne man fange alle verdens radiostationer. Der var dog ikke mange, der sendte dansemusik lige den lørdag aften. Så hvad gjorde vi så. Vi sang til dansen. Jeg husker med stor fryd, hvordan MS Administrator, Jørn Kronow hed han, svang sin svenske hustru Birgitta i dansen, mens hans skrålede Calle Schewens vals. Flot lød det. Vi andre sang med så godt som vi kunne. Teksten var lige meget.

Folk forsvandt pø om pø i løbet af natten. Hvordan vides ikke med bestemthed, men næste morgen, da vi stod op, fandt vi Morten liggende i dyb søvn under vores spisebord.

En mindeværdig fødselsdag. Der har været andre. Men lad det ligge lige nu. Dagen i dag har været en fin fødselsdag, selv om jeg gerne ville have haft mulighed for at vandre i Svanninge Bakker og Bjerge. Det kommer snart igen.

Vejret var smukt til morgen. Det store bed med rododendron stod flot med sne. Det samme gjorde de kæmpestore grantræer. Fuglene fandt føden på fuglebrættet. Det er nu mest solsorte, men musvitter og andre småfugle kommer også forbi. De er sky og svære at få på kornet.

9. januar 2021 – Fibertræning

Min fibersprængning har det godt, er i klar bedring. Jeg vovede mig ud for at se udsigten. Undervejs tog vi lige rundt om flaskecontaineren, så vi kunne komme af med bobleflasken fra gårsdagens fødselsdagskalas.

DMI havde lovet solskin kl. 15.00. Det holdt ikke, så vi måtte ud i gråvejr endnu engang. Der var dog lidt huller i skyerne, men også sne i luften nogen steder.

Golfere golfer på golfbanen i Svanninge

Vi bor lige ved siden af Fåborg Golfklubs bane i bakkerne. Den er meget smukt beliggende mellem kote 40 og 100. Det må give god motion at gå alle 18 huller. Golferne golfer alle dage og på alle tidspunkter.

Også selv om det er koldt, og der er sne på banen. Husker en joke om en journalist, der er ude at interviewe et par golfere, og så spørger journalisterne, om de spiller hele året. "Ja, ja", siger golferne. "Også om vinteren i snevejr?", spørger journalisten. "Ja, ja", svarer golferne. "Med røde bolde?", "Nej da", svarer golferne, "vi har lange underbukser på".

Nå, over til noget mere seriøst. Dagens gåtur blev på 1,4 km. Det gik fint med læggen. Det var godt at komme udenfor. Det er lidt kedeligt kun at sidde og kigge på fuglene, når man nu er vant til at være ude i naturen mindst en time om dagen. Der var så godt nok lidt variation i synet fra panoramavinduet mod syd. Der var 3 rådyr i den fjerneste ende af haven og et egern, endda et sort et af slagsen, i skoven mod vest. Solsortehannen ser ud, som om han har taget foderhuset til sig som sit eget. Han sidder nu hver dag inde i midten og mæsker sig, så der ikke er plads til småfuglene.

Vi har altid vandret, ofte for at finde smukke udsigter. En af de flotteste udsigter, vi har været på sammen, er Mount Nyangani, det højeste punkt i Zimbabwe. Det ligger helt mod øst, lige på grænsen til Mozambique. Toppen er 2593 over havet. Der er fine billeder fra toppen på Google Earth. Dog ikke de billeder, vi selv har taget. Man parkerer på en p-plads i vel omkring 1800 m højde, og går derefter meget stejlt opad til et forholdsvis jævnt stigende plateau. Det tager 3-4 timer til selve toppen, der ligger 40 m over det omgivende moselandskab. Vi har været der mange gange. Da vi boede i Zimbabwe, havde vi mulighed for at leje en hytte lige neden for bjerget. Vi fik kendskab til stedet via en god ven, som kendte en person, der havde en bekendt, hvis onkel, eller var det tante, havde en niece, eller var det nevø, der ejede hytten. Hun var dyrlæge. Det har sådan set ikke noget med historien at gøre, men det er nu da rart at vide.

Som sagt boede vi der tit. Det var et fint sted at tage gæster fra Danmark med til. Og det gjorde vi tit. Nyangani kunne bestiges fra den førømtalte p-plads, men man kunne også kravle op af den meget stejle vestkant, hvis man havde lyst til at få pulsen op i det helt høje leje. Det gjorde vi en enkelt gang, i øvrigt sammen med Ditlev, en anden af vores gode venner, som besøgte os både i Zimbabwe, Mozambique og Tanzania.

En anden gang, vi besteg bjerget, denne gang alene, Anne Marie og jeg, havde vi taget en orienteringsskærm med for at tage et billede på toppen af mig og skærmen. Det gjorde vi tit, tog et billede af mig og en skærm. Det blev sendt hjem til mine gamle o-venner i Horsens, med hvem vi havde en aftale om at sende billeder hjem af en orienteringsskærm fra eksotiske steder. Da vi denne gang var på toppen af Nyangani med den helt fantastiske udsigt ud over den vestlige del af Mozambique og den østlige del af Zimbabwe, tog vi skærmen ud af rygsækken, hvor vi en passant havde mad og vand med, det skal man have i troperne, og begyndte af stille op til et still-billede af en o-løber med skærm på toppen af verden, eller i hvert fald Zimbabwe. På samme tid var der dukket en familie op, som vi havde fulgt mere eller mindre med på stigningen op til toppen, far og mor og to børn, en af hvert køn, og da de så, hvad vi var i gang med, spurgte de, om vi var orienteringsløbere. "Oh yes", sagde vi. Jamen, det var de da også, sagde de så. På klingende sydafrikansk. Det viste sig, at de var fra Johannesburg og ivrige o-løbere. Vi fik en god

lang snak om orientering. Mærkværdigt lige at møde en o-familie på toppen af Nyangani i et land, hvor der i øvrigt ikke var en eneste orienteringsløber. Eller rettere, det var der jo, en enkelt, undertegnede.

Den lille fine hytte, som vi boede i, lå lige uden for Nyanga National Park. Her var der mange fine stier at vandre på. Og mange fine udsigter. En af stierne gik langs en lille, temmelig bred, bæk med en stærk strøm. Her var det, at Anne Marie engang ville hoppe over bæk ved at springe ud på en sten midt i bækken, og derefter springe videre ind på bredden på den anden side. Det gik fint med at springe ud fra bredden mod stenen i midten af bækken, men det gik ikke så godt med at lande sikkert på stenen, så dels blev hun meget våd og dels, var der var værre, forstuede hun sin fod. Ikke alvorligt, men nok til, at hun skulle have meget støtte til at humpe hjem. Det var naturligvis så langt væk fra hytten, som vi kunne komme, en 5-6 km vel sagtens. Hjem kom vi, og efter en kort rekonvalescens var Anne Maries fod så god som ny,

Hytten var vores ferie favoritsted, mens vi boede i Zimbabwe. På terrassen kunne man sidde i timevis og beundre det flotte bølgende landskab i Eastern Highlands, navnet på den østlige del af landet, eller sidde og kigge ned på den ørredam, der lå lige neden for hytten, og hvor vi kunne få ørreder til en rimelig pris.

Det var i 1990'erne, før Præsident Mugabe gik bananas og ødelagde landets økonomi. Gad vide, om stedet stadig eksisterer, og om dyrlægen, hyttens ejer, stadig er dyrlæge i Harare, og om der overhovedet er nogen dyr at være dyrlæge for.

Måske skulle vi tage en tur derned, når vi engang er færdige med at nomadisere i Danmark.

Tilbage til dagen i dag. Min læg kunne lige klare at gå op til udsigtspunktet ved enden af golfbanen. Her er den helt fabelagtig udsigt til det fynske øhav, Svanninge Kirke. Langt ude i horisonten kan man skimte Horne Kirke, der er Fyns eneste rundkirke. Vist endda den eneste rundkirke uden for Bornholm.

11. januar 2021 – Wildlife i haven

Dagene går, fibersprængningen heles langsomt. Jeg bliver dog mere mobil for hver dag. I går blev det en tur på 2,8 km, i dag 4.1 km. Uden problemer. Med den forbedringshastighed kan jeg gå til Svendborg inden ugen er omme. Det er for tidligt at løbe. I går løb Anne Marie. Alene. Samme tur som jeg gik i dag. Hun klagede lidt over, at det var for kort. Det er godt nok. Hendes ankel er nu helt i orden.

Lørdag flytter vi til Pøt Strandby, der ligger lidt nord for Juelsminde ud til Kattegat. Der er vel et par hundrede meter til stranden. Måske skulle man tage vinterbadning på programmet? Jeg tvivler. Vandet skal helst være mindst 28 grader, hvis jeg skal svømme i det. Seneste gang, jeg var i bølgen blå, var til niece Berits 50-års fødselsdag. Den fejrede hun i 2016 på Sri Lanka, hvor hun havde været udstationeret for en snes år siden. En af hendes gamle Lanka-venner har et sommerhus, som hun havde fået lov at låne, med kok og gartner og vagtmand og svømmepøl og privat strand ved Det Indiske Ocean. Vi var blandt de udvalgte, der var inviteret med, og her var jeg ude at svømme i oceanet. Men i Danmark er det for koldt. Kan ikke huske, hvornår jeg sidst har været i den danske friske strands bølgeskulp. Det har i hvert fald ikke været i dette århundrede.

I dag havde vi besøg af tre rådyr. De stod lige så fredeligt og åd af rododendronbuskens blade. Ikke sikker på, at husets ejere vil synes om det. På den anden side er det en imponerende stor rododendronbusk, så et par blade fra eller til betyder vel ikke så meget. Vi nød synet af rådyrene, og rådyrene nød bladene, og så er alt jo vel.

Det er ellers ikke meget wildlife, vi ser for tiden. Der var et sort egern forbi i går, og så de tre rådyr i dag. Det er ikke meget. Fugle er der heller ikke mange af, ud over solsorte og musvitter. På min gåtur i går så jeg en bette rødkælk i en busk ved golfbanen.

Det er andre forhold end i Luangwa Valley. Det var her, vi holdt Nytårskalas i 1989. Siden har vi været der mange gange, senest både i 2014 og 2015. Det har aldrig skuffet os. De sidste gange blev vi venner med en Leopardhun med unger. Hun hed Alice, og vi så hende både i 2014 og 2015. Begge gang boede vi på Chinsombe Lodge, der ligger helt ned til Luangwa floden. Den danner nationalparkens grænse, så det er blot at krydse floden, så er man i parken. Det gjorde vi hver morgen kl. 05.55 i lodgens egen båd, så vi kunne være på plads i parken

ved åbningstid kl. 06.00. Alice holdt som regel til i et buskads tæt på landingspladsen, så vi som regel de første, der kunne nyde synet af Alice og hendes unger. Der ligger en anden lodge inde i parken, men temmelig langt fra stedet. Så selv om man her starter bilerne op kl. 06.00, og det gør man hver morgen, så var der langt til Alice og ungerne. Alice var ret ligeglad med, at vi sad og så på hende. En morgen kom hun hjem med en bavian, hun havde snuppet til sig selv og ungerne. Flot syn. Tror det var samme dag, vi så en hejre fange en slange og sluge den. Vores guide fortalte os, at var et sjældent syn. Han havde hørt om det, men aldrig selv set det. Nu havde han.

Men her, i Svanninge Bakker og Bjerge, er det småt med wildlife, så vi glæder os hver gang, der dukker et rådyr eller egern op.

13. januar 2020 – På landevejen igen

Anne Marie havde en tandlægeaftale i går eftermiddag. Det havde jeg sådan set også. Min kom i stand, fordi Anne Marie skulle have forberedt en ny krone. Jeg skulle blot have foretaget det årlige tjek. Det kunne vi så lige godt gøre samtidig. Og samme sted. I al den tid, vi boede i hovedstaden, har vi brugt den samme tandlæge. Hun har klinik på Christmas Møllers Plads. Man skal ikke skifte tandlæge, som man skifter skjorte, og da vi har gode erfaringer og god tillid til vores tandlæge på Christmas Møllers Plads, måtte vi jo på landevejen for at få gjort noget ved vores tænder.

Da vi nu alligevel skulle til byen, fik Anne Marie aftalt et læsegruppemøde samme aften. Altså i går aftes. På Amager Fælledvej. Det nærmeste sted at bo ville være Radisson Blu, så det blev booket.

Vi sadlede hybriden op i går formiddag. I god tid, så vi også kunne nå at købe ind i Irma, grød, vand, vin, chokolade. Vores gamle Irma på Finsensvej. Drogisten lige over for skulle vi også lige handle i.

Vejret var flot på hele turen. Højt, klart solskin, lige i øjnene på chaufføren. Det var mig. Vi kom til Irma på Frederiksberg uden problemer af nogen art. Fik handlet, startede op igen, og var glade og fro på vej til Christianshavn, da vi kom i tanke om, at vi havde glemt Drogisten. Vende om igen. Finde tilbage til Finsensvej, parkere på Irmas p-plads, som vi havde forladt et kvarters tid i forvejen, Anne Marie over at handle, jeg holdt bilen varm, og så kunne vi endelig bevæge os mod Christmas Møllers Plads.

Vi havde ikke taget regntøj med. DMI forudsagde tørvejr, endda sol. Det holdt, lige til vi parkerede på Vermlandsgade. Dryp, dryp, og mere dryp. Anne Maries tandlægebesøg ville vare længere end mit, så vi havde en aftale om at mødes ved bilen en times tid efter, at vi havde sat fod i klinikken. Jeg tænkte, at jeg kunne gå en lille tur ved voldene. Her har vi et o-kort, som vi bl.a. har brugt til at undervise og underholde en gruppe spejdere med for et par år siden. Jeg vidste, at man kunne gå ned i haveforeningen og gå en tur ud langs voldgraven, for det havde vi gjort, da vi underholdt den der spejdergruppe. Det kan man også. Fra 1. maj til 1. september. Ellers lukket for adgang. Så det blev lidt gåtur fra vest mod øst og senere fra øst mod vest ad Vermlandsgade. Det dryp, der havde været før tandlægebesøget, var i mellemtiden gået over til kraftig regn med slud, så jeg fortrak så hurtigt som muligt til bilens varme indre. Anne Marie sad stadig med kæben åben i tandlægestolen, men færdig blev hun da, og sluttede sig så til mig i bilen. Nu gik det mod Radisson Blu.

Her viste det sig, at vi var blevet opgraderet til et Premium Room på 21. etage. Vi havde faktisk bestilt et Superior, men nu blev det altså til et Premium. Med en fabelagtig udsigt ud over byens tage. Selv Ungdomsøen kunne skimtes i det fjerne. Og Enhjørningens Bastion lå lige neden for vores vindue på 21. etage. Enhjørningens Bastion har vi brugt til Metr-O Cup, Amager OK's årlige byorienteringsløb, både i maj 2019 og i august i 2020, da corona-restriktionerne tillod den slags aktiviteter.

Udsigt fra 22. etage på Radisson Blu

Når man sådan bevæger sig i flere timer, nå, flere og flere, det tog ikke mere end et par timer at komme fra Højbolund til Finsensvej, så får man jo mulighed for at udveksle erindringer. Denne gjaldt det tænder og tandlægebesøg. Anne Marie og jeg har forskellig baggrund. Begge fattige. Jeg er dog fra byen, Anne Marie fra landet. Fra Understed i Vendsyssel. Jeg er fra Horsens Vestby.

Jeg startede i 1. klasse på Tordenskjoldsgade Skole i Horsens den 1. april 1950. Yep, det er rigtig nok, det var den 1. april. Året efter havde man ændret starten på skoleåret til august, så jeg gik faktisk i 1. klasse i 15 måneder, fra 1. april 1950 til slutningen af juni 1951. Derefter fulgte af en lang sommerferie, hvor solen skinnede hver

Mere udsigt fra 22. etage

eneste dag, og vi ikke lave andet end lege i gården og spille bold på Vestergade Sportsplads, hvor Horsens Cricketklub trænede og spillede kampe om søndagen. Men det er en helt anden historie.

Anne Marie blev født i 1952. Da gik jeg i 2. klasse. Anne Marie startede i 1. klasse i Understed Skole i 1959. Dengang gik man kun i skole hver anden dag i Understed Skole. Det ændrede sig i 1960, da man havde fundet ud af, at det ikke var holdbart. Resten af hendes skoletid gik hun i skole hver dag. Da Anne Marie startede i skolen, var jeg færdig med Mellemskolen. Det var på Ryesgade Skole. Tordenskjoldsgade Skole havde ikke Mellemskole og Realskole, så her gik jeg kun til 5. klasse. Jeg var egentlig parat til gymnasiet, mine karakterer var høje nok, men Horsens havde kun ét gymnasium, Statsskolen, og her tog man først sine egne elever, uanset at de ikke havde så høje gennemsnit som ansøgerne fra byens almindelige folkeskoler. I princippet blev man optaget efter den karakter, man havde opnået ved Mellemskoleeksamen. Men altså, det gjaldt ikke Statsskolens egne elever. Jeg kan huske, at jeg blev noget fortrønet, da jeg fandt ud af, at én af mine FDF-kammerater var blevet optaget i 1.g, selv om han havde betydeligt lavere karaktergennemsnit end mig. Gjorde man en teenage-knægt fortræd? Ja, absolut. Så meget endda, så da jeg året efter ved Realeksamen havde endnu højere gennemsnit, og de ville have været tvunget til at optage mig, gad jeg ikke igen søge om optagelse. Det er rigtigt, man søgte om det. I mellemtiden havde jeg fundet ud af, at det ville tage mig kortere tid at blive færdiguddannet skolelærer ved at gå direkte på seminariet, end omvejen om gymnasiet. Det havde nok også indflydelse på beslutningen. Men det er også en helt anden historie.

Men tilbage til tandlægen. På Tordenskjoldsgades Skole i 1950'erne havde man tandlægeordning. Det havde man sikkert på alle kommunens skoler dengang. Jeg husker det ikke. Det var jo en god socialdemokratisk ledet kommune, hvor man bekymrede sig om befolkningens helbred. Tordenskjoldsgades Skole havde ikke en tandklinik. Det havde man på Ryesgade Skole, som jeg flyttede til i 1. mellem. Og fik lærer Andersen til dansk. Men det er helt, helt anden historie.

Horsens Kommune havde en aftale med kommunens tandlæger, så alle skolelever fra en skole uden tandklinik kunne få tjekket deres tandlægetilstand et par gange om året. Det foregik sådan, at vi fik en tid, og så gik vi et par stykker af os sammen til tandlægen inde i byen. Jeg tror, vores tandlæge havde klinik i Borgergade. Det er sådan set lige meget. Det interessante er her, at vi fik mulighed for at gå en tur ind i byen, i skoletiden, på egen hånd, for at gå til tandlæge. Vi plejede at være en 2-3 drenge sammen. Det tog rigtig lang tid at gå til byen og tilbage til skolen. En af dem, jeg fulgtes med, var søn af en bagermester. Finn, tror jeg, han hed, altså sønnen. Faren ved jeg ikke. Tilfældigvis var det sådan, at Finns fars bagerforretning lå på vejen mellem tandlægen og skolen. Kanske, at det måske bare var sådan, at vi fik bagerforretningen til at ligge på vejen. I hvert fald gik det altid sådan, at vi lige skulle ind om bagerforretningen, på vej tilbage til skolen. Det er mange wienerbrødsstykker, Finn og jeg har sat til livs efter tandlægebesøget.

De gode tandlægebesøgstider stoppede, da vi kom i 1. mellem på Ryesgade Skole. Her var der tandklinik på i skolens kælder, og så var det slut med bagerbutik-besøg på vejen tilbage fra kælderen til stue-etagen.

Anne Maries tandlæge-erfaringer er helt anderledes. Selv om de er 10 år senere end mine. I Understed Skole var der ingen tandlæge-ordning. Det var selvfølgelig også en god Venstre-kommune, hvor man selv kunne betale. Havde man penge, altså. Det havde de fattige små bønder med 12 børn sjældent. Så Anne Marie kom aldrig til skoletandlæge. Heldigvis er hun begunstiget af særdeles stærke og sunde tænder. Har indtil nu aldrig været udsat for en rodbehandling. Det er ikke rart. Ja, altså, det er da rart ikke at have været udsat for en rodbehandling. Kan jeg sige med meget stor erfaring i rodbehandlinger.

Dagen i dag startede med, at vi hentede vores morgenmadsbakke i lobbyen på Radisson Blu, Restauranter er jo omfattet af lock-down, så de kunne ikke tilbyde morgenbuffet. Det har man løst ved at lave en morgenmadsbakke, som man selv henter og bringer og til værelser og her fortærer. Det virker fint. Man må sno sig, sagde ålen.

Vi kom hjem til Højbolund midt på eftermiddagen, i tide til en vandretur i bakkerne. Det blev til 5,2 km. Mit ben har det fint. DMI havde lovet sol kl. 15.00. Det blev sne. Men vi har et fint regnsæt.

14. januar 2020 – Svanninge Bakker klædt i sne

Det havde sneet i nat. Der lå nok sne på bakkerne på golfbanen, til at de skiløberne kunne få sne under brædderne. Det fik de.

Det var en utrolig flot morgen. Anne Marie løb en lang tur, mens jeg gik en kortere. Jeg havde kameraet med. Det var ikke nogen dårlig ide.

Og så lykkedes det endelig for alle partier at blive enige om, hvordan de skulle stille sig til en rigsret mod Inger Støjberg. Det endte naturligvis med det eneste rigtige udfald. Mærkværdigt, at det skulle så lang tid. Det bliver spændende at følge.

Her i bakkerne går vores ophold på sidste vers. Vi laver restemad i dag og i morgen, og drikker restevin, så vi har så lidt med i bilen som muligt, når vi lørdag formiddag vinker farvel til Højbolund 30. Det har været et meget fint ophold. Bortset fra min fibersprængning, som stadig giver mig lidt problemer. Det skal nok gå over med tiden.

De sneklædte Svanninge Bakker

15. januar 2021 – Vi har pakket bil

Sidste vandretur i bakkerne for denne gang gik ned til flaske- og papautomaterne med overskudsvarer og derefter op ad Bjergevej ved siden af golferbanen, hvor et par vintergolfere vintergolfede. Det så koldt ud. Det var nok også. Der var frost.

Min fiber i læggen er ikke helt i orden, så det blot en lille tur op til udsigtspunktet for at nyde udsigten endnu engang ud over det sydfynske øhav. Flot var det. Nogenlunde klart vejr. Frost, som sagt.

Resten af dagen gik ned pakning, Bagagerummet er fyldt, cyklerne er hængt på cykelhængeren. Resten venter med at blive pakket til i morgen tidlig.

Vi følger rigtig godt med i, hvad der sker i verden. Nu skal både Trump og hende tyskerne kalder for Trumpine, for en rigsret. I øvrigt glimrende betegnelse, tyskerne har fundet på. Det bliver spændende at følge. Jer er fuld af beundring for Inger Støjberg. Selv efter hun kan se i øjnene, at hun får en rigsret på halsen, fortsætter hun ufortrødent med, jeg vil ikke sige lyve, for det er et stort ord, at omgå sandheden særdeles fleksibelt. Fantasien kender ingen grænser. Og fantasifuld er hun.

Her på matriklen kom skovskaden på besøg. Sammen med gærdesmutteren, musvitterne og solsorten, selvfølgelig. Det var en fin dag i det lille fine, hyggelige hus i bakkerne. I morgen flytter vi, men vi kommer tilbage i maj,

